

BOGDNJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

№ 50.

V četrtek 11. grudnia.

1851.

Vesela pesem Jezusu.

(Poleg s. Jederti.)

O Jezus, ves moj blagor ti!
Ljubezin sladka čez moči!
Serce po tebi vse gori,
Ko v tebi le se zveseli.

Ne zmaga zlato solnce te,
Ti umakne mila luna se,
Prijazna zarja zad ti je,
In tudi svitle zvezdice.

Tak čisto lilje ne cveto,
Ne blage rože tak lepo,
Duha violce ne dajo,
No dragi klinčki tak ljubo.

Tak sladka ni nobena stvar,
Ni tolko drag nikaki dar,
Tak mil prijatelj ni nikdar,
Kot serc ti mili gospodar.

Ni proti tebi višjiga,
Lepota zemlje zgine vsa,
Duhov spremine množica,
Zbledi luč neba svitlīga.

V ljubezni pesem podarim,
Jo v serce tvoje izročim,
Se s trumo angelov združim,
Veselo z njimi te častim.

Ti dušo mojo sam živiš,
Seboj v ljubezni zaročiš;
Mi tolko radost dodeliš,
Serce obilno zveseliš.

O ljubi ženin, sladki cvet!
Si dražji mi ko celi svet,
Za té vse slasti štejem v smert,
In raji križ izvolim spet.

Po tebi le so želje vse,
Ki zame v smert izdal si se;
Porosi s svojo gnado me,
Ko s sercam, z ustmi prosim te.

Serca veselje ti sladko,
Ki si me ljubil tak močno,
Ko izteče mi življenje to,
Me pelji v večni mir, v nebo.

H.

Živi plamen ljubezni.

(Poleg s. Janeza od križa.)

O višji plam ljubezni!
Le se globoko vgrezni
Do duše dna, prijazno jo raniti.
O žarke nežne, lahne!
Naj zagrinjalo odmahne,
Naj zgine, kar od tebe zna ločiti.

O sladka spečenina,
Hladivna bolečina,
Ki v dušo svitla roka jo vtiskuje!
O čut iz božje hiše,
Ki vse dolgove zbrise,
Mori, in smert v življenje spremenuje!

O luč svetlo goreča!
Ki tak močno blišča
Zamore noč početkov vso pregnati;
De stvar jest slaba vedno
Spodobno, vneto, vredno
Pred njim, nar ljubšim morem prebivati.

O ženin ti prezvesti!
Ki hočeš me posesti,
In v sercu poln ljubezni mi stanuješ;
Ti vnešaš željo mojo
Sladko v ljubezin tvojo
Poln milosti, časti, ki jo daruješ.

H.

Dogodbe katoliške cerkve na Ogerskim.

(Spisal Valentin Sežun.)

(Dalje.)

Pertožba protestanskih stanov, katero so bili 22. rožnika 1681 cesarju v Neustadtu podali.

„Protestanti so več cerkva, šol in bolnišnic z njih dohodki vred zgubili po žuganji, strahovanji, orožji in vpeljanih pravdah. Nekatere tih poslopij so poderte in v drugo rabo obrnjene. Njih pridigarji so iz pohištve spodenj, vjeti, vklenjeni, k vesiam na čolnih obsojeni, kjer so tudi umerli. (To velja namreč od poprej omenjenih šuntarjev) Več protestanskih cerkva je brez pastirjev, otroci morajo brez kersta umreti (?); — s silo se ljudstvo k božji službi goni. Ti, ki so v svojih hišah molitve in petje psalmov imeli, so bili zaperti in le kak porok ali dnar jim je spet prostost dal. — V nekterih krajih vradniki pridigarjem niso dovolili se vseliti; tu luteranski plemenitniki niso dobili sodniških služb, tam se osebe te vere niso smele v mestne gosposke voliti. V nekterih krajih so cerkve in stanovanje duhovnov Jezuiti dobili; rokodelci so dobili nove davke in le prememba vere jim je pot v družbo (Zunft) odperla. V več krajih je bil kerst in poroka tako dolgo zadržan, de se je vera spremenila. Zadnja volja protestantov se v oziru vere ni spoštovala in je bila v drugo namene obrnjena. Se več družiga se je zgodilo, — in perpravljeni smo vse te pertozbe z posebnimi pogodbami skazati.“ To pismo je bilo katolčanam v roke dano, in ti so v odgovoru tudi svoje pertozbe razodeli *).

(Dalje sledi.)

Bogoljubni mladenček Gotfrid.

Malim v zgled in posnemanje.

Gotfrid je živel proti koncu poprejšnjiga stoletja (rojen 1785). Njegova mati je nar manj vsak mesec, njegov oče, cestinar, ob vsih velicih praznikih svete zakramente prejel. Oče in mati sta Gotfrida, kakor je kersanskih staršev dolžnost, zgodejstrahú božjiga učila. Ko sta zjutraj in zvečer pred britko martro klečé molila, je mogel tudi mali Gotfrid vprico biti, de se je učil Bogu čast skazovati. Tak lep zgled staršev je tudi lep sad rodil; velikrat sta našla maliga otročička pred ravno tisto podobo s povzdignjenimi rokami klečati, in desiravno se ni mogel prav zgovarjati, je vender z ustni gibal in po otročje jecaje Boga molil. Ta Gotfrid je bil čudo otroka; še ne štiri leta dopolnivi je znal že očenaš, česenomarijo, angelovo čenjenje, vero, kratke jutranje, večerne, predjedne in pojedne molitvice; tudi božje in cerkvene zapovedi, svete zakramente, duhovne in telesne dela milosti in osem zveličanskih čednost. Starši so poskerbeli, de se je otrok, kar taki premore, naučil poznati Boga in sveto vero, dobro ljubiti in nad hudim merziti. V pětim letu je Gotfrid že vedil duhovnih oséb in opravil; je vedil, de je pri sv. maši Jezus Kristus sam živ pričujoč, in de ga verni per sv. obhajilu prejmejo. Velikrat je svojo mater prašal, če so fantici, ki se med seboj pulijo in prepirajo, tudi že Jezusa Kristusa prejeli? In ko so mu mati odgovorili, de prejeli so ga, pa so ga zopet hitro pozabili in so s tem ljubeznjiviga Boga hudo razžalili, je on rekel: „Mati, kadar bo meni ta sreča, Jezusa Kristusa v svoje srece prejeti, se ne bom z nikomur nič prepiral; vse bom rad imel, kakor nas Bog vse rad ima, in svoje ljubo solnce vsim da svetiti.“ Kakor kersanskiga nauka, tako se je tudi branja, pisanja in vsih družih reči naglo učil, ker je imel veliko veselje do vsiga dobriga nauka.

(Dalje sledi.)

Naše nedeljske šole.

Namen nedeljske šole je, de se more pečati z mladino, ki je že vsakdanji ali navadni šoli odrastla. Pri

*) Beri ka olski bravec obdvoje pertozbe pazno, — in spoznej tako zalostno osodo katolčanov med drugoverci.

naših nedeljskih šolah bi vendar vse to ne bilo dosti. Naše nedeljske šole imajo večidel tudi še s takimi učenci opraviti, ki v delavnik nimajo časa v šolo hoditi, in tudi s takimi, ki so se že pozneje za šolo zbudili in vneli. Naše nedeljske šole so tedaj namešane z odraslenimi in novimi učenci. Bolj ko ima pa učenik svojo šolo razdeljeno in razneseno, več ima opraviti, in manj ji zamore tudi koristiti. Večidel pride za nedeljsko šolo tudi premalo časa. V nekterih krajih je po navadi le ena sama ura za šolski poduk odločena. Tukaj ni mogoče toliko različnim učencam zadostiti, posebno tistim ne, ki še le na prvo hodijo. — Skušnja učí, de se v takih šolah malo ali pa celo nič dobička ne stori, zato pa tudi take šole tako rade opuščajo, in če drugači ni, tudi popolnoma zastanejo. V več krajih vem, de že ni davno nobene nedeljske šole, in če se vpraša, zakaj de je ni, se sliši, de nobeden za njo ne popraša, de nimajo veselja i. t. d. To je pač res, de stariši in mladina za šolo kej radi omerznej, posebno takrat, ko šole malo ali celo nič prida ne obetajo. — Ne sme in ne more se reči, de bi že tu in tam dobrih in pridnih nedeljskih šol ne bilo. Res je, de jih je že nekaj, Bog jih živi! tode vse še prereditko in premalo za našo sedanjost mladino.

Vsaciga dobriga človeka mora pretresti in v srece boleti, ki sliši in vidi, kako se z našo ljubo mladino slabo godi, — kako se že v cvetečih in naj lepših letih ravno o nedeljih in praznikih zapeljuje in končuje. — Marsikteri starček ne zdihuje zastoj zavoljo novih časov! Res je, de je naša uboga mladina v svojih naj nevarniših in tudi v naj lepših letih preveč zapušena, tako de se že redko in težko dobi nedolžna cvetlica, ki bi bila svojo spomlad srečno preživela in dorasla. — Za poduk naše cveteče mladine bi se tedaj moglo veliko več in vse bolje skerbeti. Kaj pomaga temu ali unimu, ki je svoje prve otročje leta v šolo hodil in se dobro učil, — ko pa pride zdaj v 12. ali 13. letu, v svojim naj nevarnišim času, med šumeči svet, ki mu kmalo vse dobro in lepo izbije in ga hitro ob vse pripravi, kar bi ga še kriti in varovati utegnilo! — Tako se zdaj ves prvi poduk in vse poprejšno, kar je doslej počasi raslo in napredovalo, naglo zamori in konča. Milo se mora zdeti vsakimu dobrimu učniku, ko vidi in sliši, kako hitro se zdaj ruje in končuje, kar se je popred z velikim trudam sadilo in redilo. —

Nedeljska šola bi mogla tedaj skerbeti, de bi si mladina pridobljene uke varno hranila in si jih pridno množila, de bi se varovala in vodila po svojih nevarnih in neskušnih potah. Vsak lahko previdi, kako potrebne so nam dobre nedeljske šole. — Nedeljske šole bi se mogle tedaj pri nas vse bolje pričeti in vse bolje zastaviti. In kako bi se to naredilo? — Učitelj stori tukaj lahko veliko veliko, duhovšina lahko še več in gosposka ravno tako. Učitelj naj, ako ima namešano šolo, naj popred prevdari, kako bi se vse lepo poravnalo in razdelilo, de bi bilo prav. Kar spol zadene, nam že šolske postave svetujejo, de naj se dorašena in večji mladost, ako je mogoče, posebej učí in odloči. Naj bolje je, če bi tudi pervinci in novinci mogli posebej v šolo hoditi. Ker se pa to zavoljo prekratkgiga časa ne more zgoditi, se mora pa vendar čas in uk tako razdeliti, de za vse prav hodi. — Ponavljavci se morajo večidel le s spisjem pečati, in med tem, ko ti pišejo, lahko novinci berejo. Tukaj ima učitelj veliko opraviti. Na vse kraje mora gledati in paziti, vsim mora delo dati in zdaj tu zdaj tam, kakor je treba, pokazati in pomagati.

Če se tukaj previdno in pridno ne dela, je kmalo ob svojo veljavo šola. Čas je silno kratek, lahko se tedaj posebniga prida in dobička izteče, de se ne ve kdaj in

kako. Če pa učenci vidijo, da niso veliko na boljšim in da le sedet hodijo, se jim šola kmalo pristudi in veselje jim je pri kraju. Težavno je res tako razneseno šolo s pravim pridam učiti, vendar ako je enkrat vse lepo poravnano in napravljeno, gre od tedna do tedna bolje od rok. Učitelj si mora prizadati svojim učencem tudi kako veselje narediti. On jih ne sme zmiram in zmiram le z navadnim branjem, pisanjem, rajtanjem i. t. d. siliti, večkrat mora, da je nauk bolj mikaven, v ta ali uni uk kak lep pregovor, kako čedno in primerno povestico in kaj drugiga taci ga pametno pridjati in zaplesti, da se vsim lepo prileže in učenje pomladi. Bukve: „Blaže in Nežica,“ „Drobtince,“ tudi „Danica“ in „Novice“ nam ponudijo pač veliko veliko takih lepih reči. Skerben učenik bo vselej že v tednu kaj taci ga pripraviti vedil. — Naša mladina je večidel brihtna in uka željna, zato se rada in kmalo šole privadi, ako se ž njo le prav in tečno obračati zna. V teh letih se ji tudi vse bolj natanko lahko pokaže in razloči, zato ker se že veliko bolje zavé, in se že tudi naprej in nazaj nekoliko ozirati zamore. Tukaj je še čas mlado dreve poravnati, tudi serce je še zdaj mehko, da se lahko predela in prekuje, kakor se vidi, da bi bilo prav in dobro. K vsemu temu pa mora učitelj tudi nekaj takih za to potrebnih bukev imeti. Kjer se mora učitelj zavoljo preslabe plače zraven šole tudi z drugimi rečmi pečati, kjer si potrebnih bukev, časopisov i. t. d. napraviti ne more, je zares slabo in se ne more nikakor dobri ga pričakovati. Naj svetuje in reče kar kdo hoče, dokler ne bodo učitelji za svoj težavni in imenitni stan bolje izurjeni in pripravljeni, in dokler se ne bodo pošteno plačali, je vse drugo le prazno vošenje in pu-hla reč! —

(Konec sledi.)

Kako so Jezuiti mladost odrejevali.

V nedeljski prilogi k „Augsb. Postztg.“ je obširn spis, kako skerbno in modro so Jezuiti mladost odrejevali, iz kteriga tukaj bolj imenitne reči posnamemo.

K zasluženjem, ki so si jih sv. Ignaci Lojolan in njegovi učenci, ki jih hudobni in nevedni velikrat zaničujejo, za človeštvo pridobili, gre tudi zasluženje v odrejanju in učenju mladosti. Sovražniki jezuitov, ki so nar veči del tudi sovražniki katoliške vere, se vé, so se večkrat péhali in se péhajo, jezuitsko učilo (metodo) in učenje v smeh pripraviti, in za škodljivo razglasiti. Razodevali so se pa v vsih stoletjih, odkar živi jezuitski red, resnični in pravični glasovi, kteri so krivične in lažnjive dolženja v čast glasovitniga reda pošteno overgli. Med njimi je goreči vernik angleške cerkve: Dallas, kteri je pa pri tem vendar bil spoštljiv zagovornik po krivici zatiranih in obrekovanih jezuitov.

S. Ignaci je bil mož poln božjiga duha, napolnjen z nar čistejši gorečnostjo, božjo čast in resnico razširjati. „Ad majorem Dei gloriam (k večji Božji časti)“ je bilo pravilo in vodilo pri vsih njegovih napravah. Kolikor koli je le mogoče, Boga povečicati, je tedaj prvi in poslednji namen slehernih njegovih vravnjav. Molitev in delo, djanje in počivanje, plačila in kaznila, prirečena ali odrečena prošnja, ob kratkim: vse misli, vošila, dela imajo le en sam konec, eno podstavo, eno pravilo, namreč: „Vse v večji Božjo čast!“ To pravilo je steber vse keršanske popolnamosti, ktero je Kristus zapovedal, rekoč: „Bodite popolnoma, kakor je vaš nebeski Oče popolnoma.“ (Mat. 5. 48.) Pravi naslednik Kristusov je, kdor zamore v resnici od sebe reči: „Jest ne išem svoje časti.“ (Jan. 8. 50.)

Skerb za lepo odrejo in nauk mladosti je zmed nar očitniših znamenj naprave sv. Ignacija. Začetnik

tega reda je bil namreč dobro prepričan, da zanemarljena in v zboljšanje človeka nenamérjena reja je prvi in skorej edini studenec vsih zmot, vsih hudobij. Človeški um je bil z greham otemnel; volja oslabela je nerodna k dobrimu, vsa nagnjena k hudimu; hudo poželenje hoče po sili človeka gospodovati. To uči razodenje in skušnja. S sv. kerstam je sicer človek vnovič otrok milosti, po Kristusu Jezusu zaslužene, in delič nebeskiga kraljestva; vendar nasledki greha ostanejo tudi v keršenim človeku, da ga opominjajo velikosti greha, ter spodbujajo k ponižnosti in vojskovanju zoper hudo poželenje. Z gnado Kristusovo človeku iz tega revniga stanu pomagati, in razméro, kakor je bila pred greham med Bogom in človekam, zopet postaviti in človeka vnovič k Bogu perpeljati, to je naloga katoliške odreje. Dobro je vedil sv. Ignaci tudi, da sad vsih prizadevanj njegoviga reda bi bil le mimgredeč, ako ne preskerbi, da se bo ta sad kakor stanovitna dedina (erbsina) od rodu do rodu preseloval. Zmed njegovih poglavitnih skerbi je bila, v redu samim vedno imeti dobre učeni ke in spretné rednike. Z duhovnimi vajami, kterim je mlade jezuite v noviništu (noviciatu) podvergel, jim je gledal tisto véno lastnost in stanovitnost v čednosti pridobiti, brez ktere vsako odrejevanje na vetru gre. Tukaj so se učili spolnovati, kar jim je bilo pozneje učiti, učili so se biti živa beseda, ktera je tečniši od mertve čerke, od begočiga glasú. Tukaj so dobili okus do samotnosti, tisto rédo vnost in delavnost, ki se nič ne bojé bolj, ko lenobe in razmišljenosti; učili so se, misliti sami čez se, dober svet in zvelicavne opominovanje poslušati, pravo čast od lažnjive razločiti, samih sebe spoštovati in čednost nad vse céniti; ob kratkim: tukaj so bili obdelani in olikani, kakor je potreba pred življenjem, ki je potlej vednostim posvečeno. V peterih letih po noviništvu, ki so bile zgolj za nauk odločene, je bilo vodstvo tako vravnano, da so se za dobre učeni ke zúčili, in potlej pod vodbo učilniškiga vodja sami zamogli šolo vladati. Svetimu Ignaciju je bilo tedaj olikanje učeni kov samih zlo imenitna reč. In zares je obdelanje in olikanje mladosti in njena časna in véčna sreča na tem zastavljena, kako so učeni ki obdelani. Torej bi bila po vsih derzavah na dobro odrejo učeni kov nar večji skerb obračati. Učiteljske semeniša so sadiša mladostine odreje in učenja. Kar se tukaj na um in na serca prihodnjih učeni kov seje, prinese sad, in ta sad je pozneje seme na mlade mladenske duše. Ako se v učilnah za učeni ke na meso seje, se bo tudi od mesa želo, in od mesa zopet sejalo, — koga? Spačeno st! —

(Dalje sledi.)

D o p i s.

Iz Gorice. Od 22. — 30. pretečeniga mesca so bile ljudske duhovne vaje (eksercicie) v Št. Andreju poleg Gorice, ktere je mnogo zasluženi duhovin Jezuitarskiga reda P. Bankič vodil. To duhovno dobroto neprecenljive vrednosti so temu ljudstvu naklonili vneti duhovin rojeni v Št. Andreju z domačim gospod kaplanam, dobro spoznavši, da ravno ljudski misjon bi utegnul, kakor povsot, tako tudi tukaj veliko duhovniga dobička obroditi. V ta namen so naprosili imenovaniga P. Bankič-a, kteri je pred 4 léti v Luciniku na Furlanskim, in lansko léto v Kanalu, letas pa tudi že v Linki v slovenskim jeziku eksercicie imel. To pobožno povabilo je on z veseljem prevzel, in kakor zaupamo, tudi z naj boljim duhovnim dobičkam dozacl. Pridige polne duhovniga mazila so segale globoko v serce ter ga presunile, in le duhovni, kteri so se jako pridno iz sosednih fara in kaplanij tamkej znašli, bi zamogli

povedati, koliko tihiga veselja so zavžili, viditi pred saboj skesane duše, ktere so objokane h njih nogam se perblizevale, obtožvaje se brez ovinkov, in pisavec tega je živo prepričan, da ljudski misjon je več duhovniga prida obrodil, kot sveto léto. Ljudje, kteri svojo naravno vednost v gledišu pobirajo, versko znanstvo si pa po svoji zblojeni pameti sami kujejo, sicer vpijejo posebno po kavarnicah in kerémah za mizo pri poliču sedé: čimu, čimu eksercicie, ljudstvo bo obnorelo, z uma perslo, kaj vse kvanta ta Jezuit. neumneži, boste hodili mar njega poslušat, kaj se vse poje pri ti perložnosti: tatvine ne več, kletvine ne več, plesa ne več, vasvanja ne več, on vas sili obljubiti, de tega nič več storili ne bote. Kakor povsot po Nemškim, tako se je tukaj ob začetku eksercicij razlegalo, de Jezuit ljudi tudi straši, hudiča bolj černiga dela kot je; le pretesno pot proti nebesam kaže; de je iz Italie iz Benetik persel, dekletam in ženam njih zlate uhane, perstane, zavratne veržice, starim babelam pa njih petice pobrat, in saboj odnest. — Gerda laž, iz pekla doma! kako bo komu kaj siloma vzel, ker se še tega brani, kar se mu ponuja? in za ves svoj trud in pot še venarja več ne vzame, kakor kar je za vožnjo sem in tje potrosil. Pa kolikor več so mesnih slaj pijani in od samiga ponočniga pohajkvanja berljavi se obiskovavcam eksercicij posmehovali, toliko obilniši je ljudstvo od bližnjih in daljnih krajev skupej vrelo, de zavoljo preobilno množice so mogli zvonaj cerkve pod milim nebam pridigovati. Kakor žejin jelen po merzli vodi hrepeni, tako so tudi žejni in lačni božje besede perderli k naukam tako obilno, da se je ljudstvo terlo, in pri sklepu, ki je bil ravno na sv. Andreja dan, patrona cerkve, je bilo gotovo več od 10.000 ljudi se sošlo, poslušat še zadnjikrat besedo božjiga moža (tako so ga vsi, kteri so ga slišali, imenovali). S toliko gorečnostjo, s toliko priserčnostjo, s ktero je vsak dan, dopoldan in popoldan, zlast pa še zadnjikrat imenovan misjonar govoril, jest še nisim slišal, desiravno sim že marsikakiga vse pazljivosti vredniga pridgarja poslušal, pa tudi nisim nikjer vidil, de bi bilo ljudstvo kdaj tako ginjeno, in se tako solzilo, kot zdaj. Jezer in jezer blagrov gre za njim v Komen na Kras, kjer bo svojo apostolsko službo 4. dan grudna perčel in tretjo adventno nedeljo končal, s pomočje gnade božje gotovo z tolikim duhovnim dobičkam, kot tukaj v St. Andreju. Bog ga spremlj po vsih njegovih potah, in daj ga nam v našim okrožju berzo viditi in poslušati; pa vidili ga homo tudi, kakor se nadjamo, okoli Binkoštih v Renčah. — Eksercicie svojim perpraviti, ne bom rekel preveč vsim njih zabavljivcam vkljub, je tako potrebno, kakor lačnimu kos kruha podati. P. M. S.

Razgled po kersanskim svetu.

Angleško. Po zgledu Irskih katoličanov so tudi protestanti bili napravili 28. uniga m. velik zbor. Pričujoči so bili med govorniki protestanti vsih različnih spoznanj. Začelo se je prasanje proti Rimskimu sedežu, pa je bila mende zlo nepristojna homatija. Vsi znameniti duhovi se vzdaljujejo od tega protestanskiga verskiga šuma. — V tem pa imajo zbirke za katoliško vseučiliše v Dublinu sosebno dober vspéh. Zlasti se skazujejo Irci v Ameriki.

Rim. Iz Rima se oznanuje, de so déleži kardinala Mezzofanti odmenili njegovo bukvarnico očitno prodati. V nji so bukve v 52 različnih jeziki, ktere vse je rajnki razložno govoril.

V Frankobrod toliko judov od vsih krajev skupaj germi, de bi zamogel Frankobrod kmalo novi Jeruzalem biti. Judje so namreč tukaj s kristjani v enake pravice djani; ta ravnopravnost se na tako imenovane izvirne pravice (Grundrechte) opira, te pravice ali nepravice so pa zdaj overžene; torej si judje na ušesa šeptajo, kaj bo iz tega! Ti izraelski možje so poslednje leta tako vganjali, de kristjanam ni bilo prenašati; zdaj jih pa začinja strah biti, de se je za njih pohujšanja in vse hudobije šiba namočila.

Prusko. V létu 1816 je padla dežela Vestfalen pod protestansko prusko oblast. Do tega léta ni bilo v ti deželi nobene protestanske cerkve, akoravno je 13 let protestanska vlada hessen-darmstadtška čez njo gospodarila. Pred l. 1802 je bil Kelnski nadškof gospodar deželice Vestfalen. — Zdaj pa je

	protestantov,	protestanskih cerkva,	pastorjev
v okolici Arnsberg	1256	2	2
„ „ Mesede	475	1	1
„ „ Brilon	904	1	3
„ „ Olpe	523	2	2
	3158	6	8

Skorej ravno ta čas je pruska vlada od saksonskega kraljestva veliko sveta za se vzela, kjer kakor v Vestfalen nobene protestanske za ondotne katolčane nobene katoliške cerkve ni bilo.

V ti pruski Saksonii so okolice:

	katoliški prebivavci	katoliške cerkve,	duhovni
Liebenverda	82	—	—
Torgau	525	—	—
Švainic	64	—	—
Vitenberg	471	—	—
Biterfeld	237	—	—
Mansfeld	213	—	—
Sangerhausen	63	—	—
Ekarsberge	66	—	—
Kverfurt	60	—	—
Merseburg	330	—	—
Veisenfels	366	—	—
Naumburg	488	—	—
Zeitz	147	—	—
	3112	—	—

Torej nima enako število katolčanov nobene cerkve, nobeniga duhovna; protestanti so pa, akoravno bližej drugih cerkva in pastorjev svoje vere, od l. 1816 dobili 6 cerkva in 8 postavljenih služb pastirjev. Tako dela protestanska tolerancia; kaj čuda, de mesto Zeitz, ki je pred prusko vlado čez 200 katolčanov imelo, zdaj njih samo še 31 šteje.

Ljubljana. Po sklepu njih veličanstva od 24. novembra t. l. je korar in fajmošter pri stolni cerkvi, g. Karl Zorn, infulirani stolni dehant izvoljen, — profesorja Dr. Janez Polc in Dr. Janez Kr. Pogučar pa korarja pri stolni cerkvi. — Po sklepu od 1. Decembra je fajmošter v Vodich, g. Jernej Arko, prost kolegialniga kapiteln v Novim mestu izvoljen, gospoda Jožef Žagar, fajmošter v Semiču, in g. Andrej Meterec, podvodja v Ljubljanskim seminišu pa korarja ravno tega kapiteln. — G. Dr. Anton Jarc, vodja Ljubljanskiga gimnazja, je izvoljen nadzornik gimnazij na Horvaškim in Slavonskim.

N a z n a n i l o.

„Zgodnja Danica“ bo tudi prihodnje léto kakor letas izhajala; naročivni listiki bodo prihodnjimu listu pridjani.